

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **P. W.**,
skazanego z art. 148 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 kwietnia 2024 r.,
wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 19 marca 2013 r., sygn. akt II AKa 32/13,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu
z dnia 12 grudnia 2012 r., sygn. XVI K 216/12,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku P. W. wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu uznał P. W. za winnego zabójstwa P. S. dokonanego w dniu 7 maja 2012 r. w P. i za ten czyn na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 25 lat pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 19 marca 2013 r. Sąd Apelacyjny w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

W piśmie skierowanym do Sądu Najwyższego, które wpłynęło w dniu 18 marca 2024 r. skazany domagał się wznowienia powyższego postępowania. Potrzebę taką wywodził z odmiennej optyki w zakresie materiału dowodowego, prezentując szczegóły własnej koncepcji interpretacji poszczególnych dowodów i podkreślając, że nie dopuścił się zarzucanej mu zbrodni zabójstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na oczywistą bezzasadność złożonego przez skazanego wniosku o wznowienie postępowania należało – zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k. - odmówić jego przyjęcia. Przepis powyższy obliguje do przeprowadzenia w pierwszej kolejności kontroli wniosku złożonego przez stronę w aspekcie swoistego prawdopodobieństwa wystąpienia podstaw wznowieniowych. Jeżeli nawet bez pogłębionego badania widoczny jest ich brak, wówczas taki wniosek nie może implikować dalszych czynności zmierzających do merytorycznego rozpoznania. Zaznaczyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego podstawy zostały ustawowo skatalogowane (art. 540-540b k.p.k.), a postępowanie wznowieniowe sprowadza się wyłącznie do ich badania. Za skuteczny nie mógł być zatem uznany wniosek dążący do wzruszenia w nadzwyczajnym trybie prawomocnego wyroku, sprowadzający do kwestionowania przyjętych przez sądy ustaleń faktycznych i wspierających je dowodów. W ramach postępowania o wznowienie procedowanie w tej materii nie jest już dopuszczalne. Przedmiotem rozstrzygnięcia nie jest jednak kwestia odpowiedzialności karnej skazanego, której dotyczy prawomocne orzeczenie kończące postępowanie sądowe. Postępowanie wznowieniowe nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Oceniając wniosek z uwzględnieniem powyższego, jego oczywista bezzasadność jawiła się na pierwszy rzut oka, gdyż poza prezentacją pozostającej w opozycji do ustaleń przyjętych za podstawę skazania interpretacji poszczególnych dowodów i negowaniem własnego sprawstwa, nie zostały w nim podniesione żadne okoliczności, które mogłyby być ewentualną podstawą do rozpatrywania w kontekście przesłanek wznowieniowych. Co więcej, okoliczności wskazane we wniosku nie stanowiły dla Sądu Najwyższego

novum, gdyż były już wielokrotnie procedowane na skutek składania kolejnych wniosków o wznowienie postępowania pokrywających się w warstwie argumentacyjnej. Nie odbiega od niej również i obecnie złożony wniosek. Całokształt prezentowanych przez Sąd Najwyższy na przestrzeni lat motywów pozostaje w tym kontekście nadal aktualny. Skazany może odnaleźć w nich kompleksowe, merytoryczne, stanowisko sądu sformułowane w zakresie braku podstaw do zakwalifikowania podniesionych ponownie okoliczności jako przesłanek wznowieniowych (zob. post. SN z dnia 21 czerwca 2016 r., V KO 44/16, post. SN z dnia 30 marca 2017 r., V KO 6/17, zarz. z dnia 14 września 2017 r., V KO 67/17, post. SN z dnia 6 marca 2018 r., V KO 5/18, post. SN z dnia 5 lipca 2018 r., V KO 50/18, post. SN z dnia 28 listopada 2018 r., V KO 78/18, post. SN z dnia 24 czerwca 2019 r., V KO 42/19, post. SN z dnia 18 listopada 2019 r., V KO 80/19, post. SN z dnia 27 lutego 2020 r., V KO 17/20, post. SN z dnia 15 października 2020 r., V KO 92/20, post. SN z dnia 27 kwietnia 2022 r., V KO 62/21).

Treść art. 545 § 3 k.p.k. wprost stanowi, że jednym z reprezentatywnych przypadków oczywistej bezzasadności wniosku, obligującej do pozostawienia go bez rozpoznania, jest odwołanie się do okoliczności, które były już rozpoznawane w uprzednim tego typu postępowaniu. Powielenie tej samej argumentacji, która nie dowodzi istnienia podstaw wznowieniowych skutkowało zatem odmową przyjęcia tak skonstruowanego wniosku.

[PGW]

[ms]